

Φίλοι Συμπολίται,

«Έλαιον ἀμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου.»

Ὅλα τὰ ἐφантаζόμεν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠδυνάμην νὰ συλλάβω τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ Κέρκυρα, ἡ νῆσος ἡ ἀριθμοῦσα ἀναριθμητῶν αἰώνων ἱστορίαν, ἐν ὧρα φοβερᾶ καὶ κρισίμῳ, καὶ δι' ἑαυτὴν, καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ διὰ τὸ γένος ὀλόκληρον, ἤθελε καταστήσει ἕρμαιον ἀνδρὸς οὔτε πρώτου, οὔτε δευτέρου, οὔτε δωδεκάτου, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ, ἀνδρὸς ψεύστου, λαοπλάνου.

Ὁ λαοπλάνος αὐτὸς ἐξηγρίωσε τὴν ἐξοχὴν κατὰ τῆς πόλεως· ἡ δὲ πόλις ἐτράπη εἰς φυγὴν, ἐκρύβη, ἐσιώπησεν. Ἐγὼ οὔτε εἰς φυγὴν ἐτράπην, οὔτε ἐκρύβην, οὔτε ἐσιώπησα· διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔμαθον νὰ μὴ φοβοῦμαι.

Αἱ πρὸς τὴν ἐξοχὴν πολλαὶ καὶ μεγάλαι ἀμαρτίαι τῆς πόλεως, ἰδοὺ σήμερον λαμβάνουσι ἀνήκουστον τιμωρίαν.

Οἱ χωρικοὶ, παραμεληθέντες ὑπὸ τῶν κατὰ καιροὺς κρατούντων, δὲν δύνανται πλέον νὰ διακρίνωσι τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τοῦ ψεύδους, τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ σκότους. Οἱ χωρικοὶ ἐφραξαν τὰ ὠτά των, καὶ ἰδοὺ τρέχουσιν, ὡς πρόβατα ἐπὶ σφαγὴν, ὀπίσω ἀνθρώπου πουλημένου.

Ὁ πουλημένος αὐτὸς ἀνθρωπος ἐζήτησε νὰ δεχθῶ ὡς δόγμα τὴν γενικὴν τοῦ τόπου χρεωκοπίαν (ἔχω τὸ ἔγγραφον αὐτοῦ εἰς χεῖράς μου)· ἀλλ' ἔστρεψα πρὸς αὐτὸν τὰ ὀπίσθιά μου.

Καταφρονηθεὶς, ἐξῆλθεν ὁ ἀνθρωπος εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἐκήρυξε κατ' ἐμοῦ ὅ,τι ἠδυνήθη. Φοβηθεὶς ὁμως μετὰ ταῦτα τοὺς φίλους μου, ἐξῆλθε πάλιν εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ ὡς ἡ σῆς, ἡ ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα ἐπιστρέφουσα, ἀνήρεσε τοὺς λόγους του.

Δυστυχῶς εἰς τὸ πρῶτον αὐτοῦ κήρυγμα εἶχε συμμάχους πολλοὺς μὴ Κερκυραίους, οἵτινες, φοβούμενοί με ἐν Ἑλλάδι, πάντα ἐν Κερκύρᾳ ἐκίνησαν κατ' ἐμοῦ λίθον.

Κατεφρόνησα πάντοτε τοὺς ποταποὺς, τοὺς ψεύστας, τοὺς φαύλους, καί τοι νέος ὢν. Ἦδη δὲ, ὅτε ἔφθασα εἰς τὸ τέλος τοῦ σταδίου μου, ὅτε ὀλίγος μου ὑπολείπεται βίος, τίνα πρέπει νὰ φοβηθῶ; Τοὺς πόρον ζωῆς ἔχοντας τὸ ὄνομα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πατρίδος, τοὺς ἐμπορευομένους καὶ αὐτὰ τὰ ναυάγια αὐτῆς;

Ἡ πόλις δὲν δύνανται νὰ εὔρη ἐν ἑαυτῇ εἴκοσι πληρεξουσίου, τῶν περιστάσεων ἀνταξίου. Καὶ ἐν τούτοις ἀποκρούει τὴν ἐξοχὴν. Ἡ ἐξοχὴ δὲν δύνανται νὰ εὔρη ἐν ἑαυτῇ εἴκοσι πληρεξουσίου, τῶν περιστάσεων ἀνταξίου. Καὶ ἐν τούτοις ἀποκρούει τὴν πόλιν.

Πληρεξούσιοι ἔπρεπε ν' ἀποσταλῶσι καὶ ἐκ τῶν τῆς πόλεως, καὶ ἐκ τῶν τῆς ἐξοχῆς.

Ἄλλὰ ποῦ νοῦς; Τίς σὲ ἀκούει; Μέγα ἐπιφέρεται ἐπὶ τῆς Κερκύρας ὄνειδος, αἴσχος, καὶ δὲν εὐρίσκειται ὁ σῶζων, ὁ δυνάμενος!

Ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ μου ἐδημοσιεύθη προκήρυξις τις τοῦ λαοπλάνου, ἐν ἣ περιλαμβάνεται καὶ τὸ ὄνομά μου.

Διὰ νὰ μὴ νομίση τις ὁμως, ὅτι ἐλησμόνησα τὸν πρῶτον ψαλμὸν τοῦ Δαβὶδ, ὅτι ἔπαυσα νὰ ἐντρέπωμαι ἐμὲ αὐτὸν, τὸ ἀξίωμά μου, τὴν σύζυγόν μου, τὰ τέκνα μου, τοὺς φίλους μου, τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ τοὺς ἐν Κερκύρᾳ, σπεύδω νὰ ἀνακηρύξω ὅτι οὐδὲν ἔχω μέρος εἰς τὴν κατὰ τῆς πόλεως σύστασιν τοῦ λαοπλάνου, ὅτι μόνος ἐζήτησα τὰς ψήφους σας, καὶ ὅτι μόνος ἔτι μένω.

Ὅπως τὰ πράγματα ἤδη ἔχουσιν, ἡ ἐκλογή μου εἶναι ἐκ τῶν πιθανωτέρων. Ἦξεύρω ὅτι οἱ λόγοι μοι οὔτοι θέλουσιν ἴσως ἐπηρεάσει τὴν ἐκλογήν μου. Ἄλλ' ἀδιαφορῶ. Πρόκειται νὰ ἐκλέξω μεταξὺ καθήκοντος καὶ συμφέροντος· ἐν παρομοίαις δὲ περιστάσεσιν, οὐδέποτε ἐδίστασα, οὔτε θέλω ποτὲ διαστάσει. Ἀκέραιος ἦλθον ἐξ Ἀθηνῶν· ἀκέραιος θέλω νὰ ἐπιστρέψω.

Εἰς τί δὲ ἠδυνάμην νὰ χρησιμεύσω, ἡγεμόνα δεχόμενος ἀνθρωπον τοιοῦτον, οἷον οὐδ' ὡς ἀκόλουθον δέχομαι; Δέχεται ὁμως ἡ Κέρκυρα ἡγεμόνα τοιοῦτον;

Ἄν τὸν δεχθῆ, ἐγὼ δὲν διστάζω νὰ εἶπω ὅτι ἐντρέπομαι νὰ λέγωμαι Κερκυραῖος.

Πιστεύσατέ με, πιστεύσατέ με, πιστεύσατέ με, ὅτι «Ὁὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον.»

Ἄν δὲν μὲ πιστεύσητε, ὅσα ἂν ἐπέλθωσι κακὰ, ἐπὶ τὰς κεφαλὰς σας καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν.

Μεγάλα δὲ σὰς ἀναμένουσι κακὰ, συμφοραὶ ἀνήκουστοι, δεινὰ ἀπερίγραπτα. Πόθεν δῆλον;

Τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἀνέβη ὅπου οὐ δεῖ. Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον δέ· «Ὅταν ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἐς ὧς ἐν τόπῳ ἁγίῳ, οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη.» Φύγετε λοιπὸν καὶ σεῖς εἰς τὰ ὄρη, διότι τὸ φοβερόν αὐτὸ βδέλυγμα ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς καθέδρας, ἐν ἣ οὐδ' ὁ αἰδιδίμος μέγας Καποδίστριας ἐτόλμα νὰ καθίσῃ, χωρὶς συμβούλων, χωρὶς παρέδρων. Ἐξω ὁ βέβηλος· ἐξω ὁ κύων· ἐξω ὁ αἰσχροὺς τῆς πατρίδος προδότης.

Ἐν Κερκύρᾳ, τὴν 23 Ἰουνίου 1864.

Τυπογραφεῖον ΕΡΜΗΣ.

Γ. ΖΩΧΙΟΣ
Ἀντιπλοίαρχος.

Αρ. Εἰς
950

VI 437